

Joan Turu: «S'està construint un nou imaginari del que és ser nena però no del que és ser nen»

L'il·lustrador torna a les llibreries amb el conte "Els homes plorem", que busca validar i normalitzar altres masculinitats possibles

Joan Turu mostrant la seva novetat editorial | Arxiu particular

Els homes plorem. Així és com es titula el darrer llibre de l'il·lustrador **Joan Turu** que va veure la llum el passat 23 de novembre i que, amb menys d'una setmana al mercat, es postula com un ferm candidat a esdevenir una espècie de "Bíblia" infantil sobre l'essencialitat de normalitzar i validar les noves masculinitats, un concepte que cada vegada arriba a més gent però que encara és un gran desconegut per gran part de la societat.

[nointext]

I si alguna cosa caracteritza aquest creador del Baix Llobregat però bagenc d'adopció des de fa més de 15 anys, és la seva inquietud per contribuir, mitjançant els seus dibuixos i textos, a crear un món més just i amable per a tothom. De fet, la popularitat (té més de 74.000 seguidors a Instagram) va arribar-li arran de l'encàrrec que Òmnium Cultural li va fer perquè dissenyés la imatge de **la campanya Som Escola**. A qui no li sona aquella samarreta de color verd, amb una nena amb un capgròs d'un drac, acompanyada del lema "Per un país de tots, decidim escola catalana"?

[intext1]

A partir de llavors, **la seva trajectòria professional no ha parat de créixer**, i no només pels dibuixos que fa, sinó pels missatges que hi incorpora; uns missatges que conviden a la reflexió i

que busquen canviar el món des del la solidaritat, l'empatia, la pau i, sobretot, l'amor. Des de l'any 2015, Turu combina l'art crític amb la publicació de llibres amb textos propis però també d'altres autors. *Els homes plorem* és el setè conte escrit i il·lustrat per ell.

- Torna a les llibreries parlant de noves masculinitats justament dos dies abans del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència envers les Dones. És casualitat?

- Completament. De fet, quan des de l'editorial em van dir que el llibre es posaria a la venda en una data tan propera al 25-N, vaig pensar que tant de bo no haguessin coincidit en el temps. [intext2]

- Què vol dir?

- Doncs que no m'agradaria gens que la gent es pensés que ens hem aprofitat de la proximitat amb el Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència envers les Dones per treure més rèdit del llibre. Per a mi seria impensable! Si surt a la llum ara és perquè comença la campanya de Nadal.

Samarreta de la campanya Som Escola il·lustrada per Joan Turu. Foto: Arxiu particular

- El títol de la seva nova incursió literària és, a priori, molt obvi: els homes plorem. Com tothom... O no?

- Jo no ho tinc tan clar; conec homes que no ploren. És molt bèstia com de desconnectats arribem a estar de les pròpies emocions. Erròniament, construïm la masculinitat entorn de valors com la valentia i la fortalesa, però mal enteses. Perquè la valentia és important, clar que sí, i ser forts també, però sempre amb un equilibri. Ha arribat un moment en què hem assumit que la masculinitat és l'oposat a allò femení. I com que socialment es diu que les dones són emocionals...

- ... **S'assumeix que els homes no ho poden ser.**

- Exacte! Perquè no es posi en dubte la nostra masculinitat, la portem a l'altra banda.

- **A vostè li costa, plorar?**

- Gens. Sempre he estat un home que plora molt i que s'emociona amb molta facilitat. Puc plorar, tranquil·lament, dos o tres cops per setmana. En canvi, és molt curiós perquè al meu fill -que ara té dos anys-, li costa força. Es conté.

- **Ah sí?**

- Sí. I mira que a casa mai li hem dit que no plorés; al contrari! De fet, la meua filla no té cap problema per plorar.

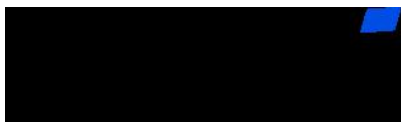
Il·lustració del conte «Els homes plorem», de Joan Turu. Foto: Joan Turu

- **Deu ser una mena d'herència social adquirida...**

- Segurament. I per això vull contribuir a no perpetuar-la. Sense anar més lluny, el conte que acabo de publicar neix perquè penso que des de la literatura infantil s'està construint un nou imaginari del que és ser nena però no del que és ser nen.

- **Per què creu que passa, això?**

- Perquè ens falten referents d'altres masculinitats possibles. A vegades dona la sensació que a tots els homes se'ns imposa que estiguem tallats sota un mateix patró. Recordo que quan tenia 8 o 9 anys vaig comprar-me una bossa de mà que no vaig tenir mai el valor de dur pel carrer perquè tenia por que es qüestionés la meua masculinitat. També em ve al cap una situació que vaig viure

quan feia sisè de primària que déu n'hi do...

- Expliqui, expliqui!

- Vaig decidir desapuntar-me de futbol i anar a fer vòlei. Després de comentar-ho a l'entrenador, aquest em va dir: "Què passa, que ets marica?". Només pel fet d'haver escollit fer vòlei en comptes de futbol! És molt trist construir una societat on la gent no pot ser qui és, amb els seus gustos i preferències.

- Sovint acostuma a dir que els seus mestres per excel·lència són els seus fills. També són ells les "muses" que l'inspiren a l'hora d'idear nous contes?

- Dels llibres que he fet, l'únic que té una inspiració directa amb els meus fills és el d'*Etiquetes*, que va sorgir arran d'una vivència amb la meva filla. La resta de publicacions tenen més a veure amb coses que em travessen a mi o que he viscut en pròpia pell. I l'educació sempre ha estat un dels meus temes de capçalera sobre el qual he reflexionat molt. El que sí que és cert és que si no hagués estat pels meus fills, mai hauria posat en pràctica totes aquestes reflexions i mai hauria experimentat que no tot és tan senzill.

- En quin sentit?

- Moltes de les coses que jo havia teoritzat me les han dinamitat o me les he hagut de menjar amb patates!

- Parlem una mica de l'etapa pandèmica. Com va viure, a nivell personal, els primers mesos de confinament?

- Tinc el privilegi que visc molt a prop de la muntanya, i a nivell familiar podíem sortir a voltar per la natura i oxigenar-nos. L'angoixa aquesta que ha pogut sentir la gent que viu en grans ciutats i pisos petits, jo, afortunadament, no l'he sentit. De fet, a mi el confinament em va anar bé per parar: venia d'una època de molt estrès, i haver-nos de tancar em va fer baixar revolucions i em va permetre poder tornar a establir prioritats.

Una il·lustració de Joan Turu. Foto: Joan Turu

- I professionalment, se'n va ressentir la seva creativitat?

- Al contrari! Vaig tenir una explosió de noves idees.

- Les ha materialitzat totes, ja?

- Encara no, però tot arribarà! Ara mateix estic treballant en un nou àlbum amb text i il·lustracions pròpies que, si tot va bé, sortirà per Sant Jordi.

- Ens en pot avançar alguna cosa més?

- Que tindrà molt a veure amb Sant Jordi!